

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22.

Den 15de August 1894.

43de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Forsat fra Side 327.)

Sakramentet.

I Forbindelse med vor Fremstilling af Evangeliets første Principer og Ordinanser, som de ere fremsatte i den fjerde Troesartikel, kræver Nadverens Sakramente med Rette vor Dymørkshed,*)

eftersom det fordres af Alle, der ere blevne Medlemmer af Kristi Kirke ved at vise Tro, Omvendelse og blive døbte med Vand og den Helligaand, at de skulle igttage denne Ordinanse.

Sakramentets Indstiftelse blandt Jøderne. Nadverens Sakramente striver sig fra Paaskehøjtiden, der sandt Sted

*) Ordet „Sakrament“ bruges ofte i både almindelig og speciel Mening; i Folge dets Oprindelse betyder det en helligt Ting eller hellig Ceremoni, og i denne Betydning bruges det af forskellige Sektører for at betegne de forskellige kirkelige Ceremonier. Saaledes tale Protestanterne om de Sakramenter — Daaben og Herrrens Nadvere; den romers- og græsk-katholiske Kirke have syv Sakramenter — de to ovennevnte samt Konfirmationen, Egttestabet, Meddelelse af kirkelige Embeder, Bod og den sidste Salvelse. (Om visse Grene af den græsk-katholiske Kirke, siges der, at de udelade Konfirmationen og den sidste Salvelse fra de syv Sakramenter.) Ordet Sakrament bruges i en endnu mere udstrakt Mening ved at betegne et Mirakel eller en aandelig Tilkjendegivelse. Saaledes bruger Bisrop Jeremij Taylor det, naar han siger: „Gud sendte undertiden en Ildstøtte

og en Skytte . . . og Regnbuens Sakrament for at lede sit Folk gennem deres Andel af Sorg.“ I Ordets specielle Betydning menes der ved Sakramentet Herrrens Nadvere, og i de Sidste-Dages Helliges Theologi forekommer det kun i denne Mening. Eucarist og den hellige Kommunion ere Udtryk, som bruges i visse Kirkesamfund som Synonymer for Nadverens Sakramente. Fra Sædane at betrakte Kommunionens Ceremoni d. v. s. at deltagte i Sakramentet, som et Bevis paa Fællesstab i Kirken, og fra den Regel, der forbryder dem, der anses for uværdige til at modtage Sakramentet, kommer Udtrykket »excommunicate«, hvilket bruges for at betegne en Persons Udelukkelse fra et kirkeligt Samfund, og som udtrykkelig menes at være afstaaren fra Kommunionen.

lige før Frelserens Korsfestelse.*.) Ved denne højtidelige Lejlighed var Christus

*) **Paaafesten og Sakramentet.** Paaafestiden var den fornemste af alle Isærernes aarlige Ceremonier, og dens Navn striver sig fra de Begivenheder, der lebede til dens Indstiftelse. Da Herren udrakte sin Haand for at besri Israels Born fra deres Trældom i Egypten, gjorde han mange Mirakler for Farao og hans asgudiske Folks Øjne; og den sidste af de ti stærkellige Plager, som han lod udgaa over Egypten, var den, at paa en eneste Nat blev alle de Førsteføde i ethvert Hus i hele Landet ihjelslagte. I Følge forudgivne Besaling havde Israeliterne med et Knippe Ørop besprøget Dørstolperne og det øverste Dørtræ af deres Huse med Blodet af et Lam, der blev slaget i dette Øjemed. Da Herren derpaa drog gennem Landet, git han forbi alle de Huse, som saaledes var mærkelede, medens Døden hjemmøgte alle de egypťiske Hjem. (2 Mos. 12, 12, 13.) Herfa striver sig Ordet Paaafle (*Pasach*) at gaa forbi. Kjødet af Paaafslammet spistes i Hast under Forberedelsen til Afrejzen. For at de kunde bevare Mindet om deres Besvarelse fra Trældom, gav Herren den Besaling, at Israeliterne aarlig skulde fejre denne Begivenhed, hvilken Anledning blev hjændt under Navnet „Paaafestiden“ samt „det usyrede Brods Fest;“ den sidste Venævnelse kommer af, at Herren besalede, at under denne fastsatte Højtid skulde der ikke findes Surdej eller shret Brod nogetsteds blandt Folket (2 Mos. 12, 15.); og denne Lejlighed skulde bemyttes til at undervise deres Børn om Guds barmhjertige Styrelse med deres Førsædre. (2. Mos. 12, 26. 27.)

Men foruden at den blev indsat som en Thukommelfest, blev den ogsaa et Sindbillede paa Forsoningsofferet paa Golgatha. Paulus siger: „Thi ogsaa for os er vort Paaafelam slagtet, Christus.“ (1 Kor. 5, 7.) Som et Forbillede paa Christi fremtidige forsonende Dob tabte Paaften en Del af sin Bethydning ved Christi Korsfestelse og blev tilfidesat eller erstattet med Sakramentet. Det findes knap nogen bedre Sammenligning mellem de to Ordinanser end denne. Det var vist aldrig Meningen, at Sakramentet albeles skulde fortrolige Paaafestiden, thi den Sidstnævnte blev indstiftet som en vedvarende Højtid, der regelmæssig skulde gjentages: „Og denne Dag skal være for Edet til en Thukommelse, og den skulle I højtidelig holde som Højtid for Herren; hos Eders Esterkommere til en evig Skif skulle I højtideligholde den.“ (2 Mos. 12, 14.)

og hans Apostle forsamlede i Jerusalem i en stor Sal, hvor de holdt Paafesten, der blev tilberedt i Følge Christi udtrækkelige Besaling. (Luk. 22, 8–13.) Som en Jøde viste Christus sig altid tro mod sit Folks stadsfæstede Ceremonier; og det maa have været med højst bevægede Folkeser, at han deltog i denne Thukommelfest, den sidste af sit Slags, hvis Bethydning var et Sindbillede paa et fremtidigt Øffer saavel som en Paamindelse om Guds Godhed i den forbipassante Tid. Da han vel vidste, hvilken frygtelig Erfaring, der ojeblikkelig ventede ham, samtalede han med de Tolv omkring Nadverbordet i sin Ejæleangst og forudsagde, hvorledes han skulde blive forraadt, hvilket straks vilde finde Sted, og det af en af dem, som sad med ham tilbords. Derefter tog han Brodet og velsignede det og gav det til sine Disciple, sigerende: „Tager, æder; dette er mit Legeme“ (Matt. 26, 26.), „dette gjører til min Thukommelse.“ (Luk. 22, 19.) Efter dette tog han Kalken, velsignede dens Indhold og gav den til dem med disse Ord: „Drinker Alle deraf; thi dette er mit Blod, det nye Testamente, hvilket udgydes for Mange til Syndernes Forladelse.“

Sakramentets Indstiftelse blandt Nephiterne. Ved den Lejlighed, da Christus besøgte Nephiterne, hvilket fandt Sted kort Tid efter hans Opstandelse, indstiftede han Nadverens Sakramente blandt denne Del af sin Hjord. Han forlangte af disse sine udvalgte Disciple, at de skulde bringe ham Brod og Vin; da tog han Brodet og brød det, velsignede det og gav det til Disciplene med den Besaling, at de skulde æde deraf og siden uddele det til Folket. Han lovede, at Myndigheden til at administrere denne Ordinanse skulde overlades til Folket. „Og dette skulle I altid iagttagte at gjøre,“ siger han, „ligesom jeg

har gjort," . . . „og dette skulle *I* gjøre til *Jhukommelse* om mit Legeme, som jeg har vist Eder. Og det skal være et *Bidnesbyrd* for Faderen, at *I* altid ihukomme mig. Og dersom *I* altid ihukomme mig, skal min Land være hos Eder." (3 Nephi 18, 6. 7.) Paa samme Maade administreredes *Vinen*; først blev den given til *Discipline*, derpaa af dem til *Folket*. Dette skulde ogsaa udgjøre en Del af denne fastsatte *Ordinanse* iblandt *Folket*: „Og *I* skulle gjøre dette til *Jhukommelse* om mit Blod, som jeg har udgydt for Eder, at *I* kunne vidne for Faderen, at *I* altid ihukomme mig." Derpaa gjentages det store *Løfte*: „Og dersom *I* altid ihukomme mig, skulle *I* have min Land hos Eder." (3 Nephi 18, 11.)

Værdige Deltagere i Sakramentet. De guddommelige Instrukser angaaende denne *Ordinanses* hellige Egenskab ere meget tydelige; og det er let at indse, at man bør iagttagte den største *Forsigtighed*, paa det at vi ikke skulle være utsatte for at deltage deri paa en uværdig Maade. *I* sit Brev til de Korinthier advarer Paulus indstændig de Hellige mod at være hastige i at deltage uværdigt i *Sakramentet* og siger, at *Skgdom*, ja undertiden *Død* hjemmøger Saadanne, der overtræde disse hellige *Fordringer*.

„*Thi* saa ofte som *I* æde dette *Brød* og driske denne *Kalk*, forhinder Herrens *Død*, indtil han kommer. Derfor, hvo, som æder dette *Brød* eller drisker Herrens *Kalk* uværdeligen, skal være skyldig i Herrens Legeme og Blod. Men hvert Menneske prøve sig selv, og saaledes æde han af *Brødet* og driske af *Kalken*. *Thi* hvo, som æder og drisker uværdeligen, æder og drisker sig selv til Dom, idet han ikke gjør *Forskjæl* paa Herrens Legeme. Derfor ere mange *strøbelige* og *svage* iblandt Eder, og en Del ere

heniøvede." Da Jesus underviste Nephiterne, lagde han stor Vægt paa, hvorvidt de, der deltog i *Sakramentet*, var værdige eller stikkede dertil; og ydermere paalagde han Kirkens Embedsmænd, hvis Bligt det var at administrere den, et stort Ansvar, at de ikke skulle tillade *Nogen*, som de vidste varer uværdige, at deltage i denne *Ordinanse*.

„Og nu se, dette er den *Befaling*, som jeg giver Eder, at *I* skulle ikke med *Bidende* tillade *Nogen* at deltage i mit *Kjød* og *Blod* uværdigen, naar *I* uddele det; thi hvo, som æder og drisker mit *Kjød* og *Blod* uværdigen, æder og drisker *Fordommelse* for sin *Sjæl*; dersor, dersom *I* vide, at et Menneske er uværdigt til at æde af mit *Kjød* og *Blod*, skulle *I* forbryde det." (3 Nephi 18, 28. 29.) Herrens udtrykkelige Ord til de Hellige i denne Uddeling lærer dem, at de ikke skulle tillade *Nogen*, der har begaet *Overtrædelse*, at modtage *Sakramentet*, førend *Forsning* er tilvejebragt; alligevel ere de Hellige befalede at udøve megen *Barmhjertighed* mod deres *Søskende*, som synde imod dem, ikke at *udstøde* dem fra deres *Forsamlinger*, men dog paa en omhyggelig Maade forhindre dem i at modtage *Sakramentet*. (Baptens Bog 16, 1; se ogsaa 3 Nephi 18, 30.) *I* vor Kirkes Organisationsystem ere de lokale kirkelige Embedsmænd paalagte det *Ansvar* at administrere *Sakramentet*, og det fordres af *Folket*, at de skulle være værdige til at modtage disse hellige *Naadegaver*.

Vi have intet Sted i Skriften, der godkender, at *Sakramentet* skal meddeles til *Nogen*, som ikke er Medlem af eller staar i et godt *Forhold* til Kristi Kirke. Paa den østlige Salvtugle forvaltede Kristus kun denne *Ordinanse* til sine *Apostle*; og vi læse, at disse kun meddelte *Nadveren*

til dem, som havde paataget sig Kristi Navn. Blandt sin Hjord paa det vestlige Fastland fastsatte Kristus den Regel, at fun de, der vare virkelige Medlemmer af hans Kirke, skulde deltage deri. Og idet han gav Lovste om, at En iblandt dem skulde erholde Fuldmagt til at forrette i Sakramentet, bestemte han, at den, der saaledes blev valgt, skulde give det til hans Kirkes Folk, til alle dem, som troede og bleve døbte i hans Navn. (3 Nephi 18, 5.) Kun de, som saaledes vare blevne døbte, blev virkelig kældte Kristi Kirke. (3 Nephi 26, 21.) Idet Frelseren vedbliver at undervise sine Disciple angaaende Sakramentet, siger han: „Dette skulle I altid gjøre ved dem, som ombende sig og blive døbte i mit Navn.“ (3 Nephi 18, 11.)

Den samme Lov gælder i vores Dage; det er fun Menigheden eller Kirken, som paamindes at møde ofte tilsammen for at deltage i Nadverens Sakrament (Pagtens Bog 2, 22.); og til Kirken regnes ikke Nogen, der ikke er blevne døbt med Fuldmagt af det hellige Præstedomme. (Pagtens Bog 2, 7.)

Sakramentets Øjemed.*) Af de Skriftsteder, som allerede ere blevne

ansørte, se vi tydelig, at Sakramentet administreres som en Jhukommelse om den Herre Jesu Kristi Forsoning, der tilvejebragtes ved hans Bidelse og Død; det er en Bekjendelse for Gud, at vi ihukomme det Offer, som hans Son frembar paa vores Begne, og at vi fremdeles befjende Kristi Navn og ere villige til at beslute os paa at holde hans Bud i det Haab, at vi altid maa have hans Vand hos os. En værdig Deltagelse i Sakramentet kan dersor anses som et Middel, hvorved vi fornøvor Bagt med Gud, som en Erfjendelse af vort gjensidige Fællesskab med hverandre og som en højtidelig Stadsfæstelse af vor Rettighed og Bekjendelse som Medlemmer i Kristi Kirke. Sakramentet er ikke blevet indstiftet som et særregent Middel, hvorved man kunde sikre sig Syndernes Forladelse, ejheller for at erholde nogen anden særskilt Belsignelse end en ny Begavelse af den Helligaand, hvilket alligevel indbefatter alle nødvendige Belsignelser. Hvis Sakramentet var indstiftet til Syndernes Forladelse, da vilde det ikke have været forbudt Saadanne at deltage deri, der staa i højeste Trang til speciel Forladelse, og dog se vi, at Rettigheden til at deltage i denne Ordinansen er indskrænket til dem, hvis Samvittighed er fri for alvorlige Overtrædelser, altsaa Saadanne, som ere antagelige for Herren, Saadanne, som i Virkeligheden staa i

*) Vildfarelser angaaende Sakramentet, om dets Bethydning og Maaden, hvorpaa det skulde administreres, spredtes hastig i de saakalde kristne Kirkesamfund i Kristendommens første Aarhundrede. Lige saa snart som Præstedommets Kraft ophørte, opstod der Stridigheder med Hensyn til Ordinansen, og Maaden, hvorpaa den blev anvendt, blev forfalsket. Theologiske Lærere bestrobede sig for at fremme den Ansustelse, at der var megen Hemmelighed forbunden med denne ligefremme, simple og meget højtidelige Ordinanse; at Alle, som ikke vare i fuldt Samfund med Menigheden, skulle forhindres i at deltage deri, paa det at de ikke skulle befinne denne mystiske Ritual med deres vanhellige Nærvoerelse. Paa den Tid fremkom den hætterske Lære om Transsubstansiationen — hvilken godt gjør, at Sakramentets Emblemer gennem Indvielsen tabte deres naturlige Substans, nemlig

Brod og Vin, og forvandledes til virkelig Kjæd og Blod — virkelige Dele af Kristi forhastede Legeme. Det er til ingen Nutte at fremføre noget Argument mod saadanne Læresætninger. Derefter fulgte, at Embælmerne blev Gjenstand for Tilbedelse, Brodet og Vinen — betragtede som Dele af Kristi eget Legeme — blevne op-højede under Messen for at dyrkes og tilbedes. En saadan Afbigelse fra den rette Bej forhinder en beklagelsessværdig Blindhed ligeover for Sandhedens Lys; thi Læren om Sakramentet er saa tydelig, at Enhver maa kunne forstaa den.

saa lidten Trang til speciel Forladelse, som det er muligt for Dødelige.

Sakramentets Sindbilleder. Ved Indstiftelsen af Nadveren, baade blandt Jøderne og Nephiterne, brugte Kristus Brød og Vin som Tegn paa sit Legeme og Blod (Matt. 26, 27—29; 3 Nephi 18, 1—8.); og i denne Tidernes Ydelse husholdning har han aabenbaret sin Vilje, at de Hellige skulle møde ofte sammen for at nyde Brodet og Vinen. (Pagtens Bog 2, 22.) Men Herren har ogsaa vist, at andre Slags Mad og Drikke kan bruges i Stedet for Brød og Vin. Kort Tid efter, at Kirken blev organiseret i denne Uddeling, var Profeten Joseph i Færd med at hjælpe Vin, der skulle bruges til Sakramentet, da et specielt Sendebud fra Gud viste sig for ham og meddelte ham følgende Instrukser:

„Thi se, jeg siger Eder, det er lige meget, hvad I spise, eller hvad I drikke, naar I nyde Nadverens Sakramente, dersom I ikke gjøre det alene til min Ære og ihukomme for Faderen mit Legeme, som blev hengivet for Eder, og mit Blod, der blev udøst til Eders Shnders Forladelse. Derfor giver jeg Eder den Beslaling, at I skulle ikke hjælpe Vin eller stærk Drik af Eders Fjender og ikke nyde nogen, uden den er nu tillavet blandt Eder, ja, i dette min Faders Rige, som skal opbygges paa Jordens.“ (Pagtens Bog 50, 1.)

I Følge denne Nabenbaring brugde Sidste-Dages Hellige Vand ved Sakramentet i Stedet for Vin, naar de ikke ere overbeviste om dens Renhed. Dog er Vin bleven brugt i de Egne, hvor Kirkens Folk have deres egne Bingårde.

Maaden, hvorpaa Sakramentet administreres. Det er brugeligt blandt de Sidste-Dages Hellige at holde Sakramentsmøder hver Søndag i alle »wards« eller organiserede Grene af

Kirken. En Præsts Mhndighed — den højeste Grad af det aaroniske Præstedømme — er nødvendig ved Brødets og Vinens Indvielse; og naturligvis kan Hvilken som helst, der har en højere Grad af Præstedømmet, forvalte denne Ordinanse. Brødet brydes først i smaa Stykker og anbringes i passende Beholderne paa Nadverbordet, hvorefter en Eldste eller Præst i Følge Herrrens Beslaling skal administrere det paa følgende Maade: Han skal nedknæle med Menigheden og paakalde Faderen i alvorlig Bon, sigende:

„O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i Din Sons Jesu Kristi Navn, at velsigne og hellige dette Brød for de Sjæle, som nyde deraf, at de maa øde det til Ihukommelse om Din Sons Legeme, og vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de ere villige til at paatauge sig Din Sons Navn, og bestandig erindre ham, og holde hans Bud, som han har givet dem, at hans Land altid maa være hos dem. Amen.“

Efter at Brødet er blevet ud delt til Førsamlingen, i hvilket Arbejde Lærerne og Diaconerne kunne deltage under den forrettende Præsts Ledelse, velsignes Vinen eller Vandet paa følgende Maade:

„O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i Din Sons Jesu Kristi Navn, at velsigne og hellige denne Vin (eller Vand) for alle de Sjæle, som drikke deraf, at de maa gjøre det til Ihukommelse om Din Sons Blod, der blev udgydt for dem, paa det de maa vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de altid ihukomme ham, saa de maa have hans Land hos sig. Amen.“ (Pagtens Bog 2, 22. 23.)

Den Tydelighed, hvormed Herren har tilkjendegivet sin Vilje med Hensyn til denne Ordinanse, giver ingen Anledning til Twistigheder angaaende

Ceremoniens Udførelse, thi der findes vel Ingen, som forvalter i denne hellige Handling, som føler sig berettiget til at forandre et eneste Ord af Formen. Hvis Herren nogensinde skulle ønske at forandre denne Ordinanse, da vil han uden Twivl give det tilkende gjennem sit bemyndigede Præstedomme.

Nephiternes Optegnelser vise tydeligt, at Maaden, hvorpaa Sakramenteret blev administreret, var den samme i deres Dage (Moroni 4, 5.), ja selv Ordene vare de samme, som ere blevne aabenbarede til de Helliges Bejledning i denne Tidernes Hyldest Husholdning.

Femte Artikel.

„Vi tro, at en Mand maa være kaldet af Gud ved Profeti og Haandspaalæggelse af dem, som have Fuldmagt til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinanser.“

Fuldmagt fra Gud.

Det er ikke mindre i Overensstemmelse med Hornustens Bydende, end det stemmer overens med en fuldkommen Organisation, der karakteriserer Kristi Kirke, at Alle, som forvalte i Evangeliets Ordinanser, skulle være kaldede og bestilkede til deres hellige Pligter gjennem guddommelig Myndighed. Skriften bekræfte paa en bestemt Maade denne Anskuelse; de fremholde for os et stort Antal Mænd, hvis guddommelige Kaldelse førstilt stadsfæstes, og hvis nægtige Gjerninger vidne om en overmenneskelig Magt. Men derimod giver den hellige Skrift ikke eet Etsempe, hvor Nogen selv har taget sig den Myndighed at forvalte i hellige Ordinanser og paa samme Tid været anerkjendt af Herren i saadanne Ordinancers Udførelse.

Tilfælde omtalte i Skriften, hvor Mænd blevne kaldede af Gud. Betragt Noah, som midt iblandt en ugodelig Verden „fandt Maade for Herrens Øjne.“ (1 Mos. 6, 8.) Herren talte til ham og tilkjendegav ham sin Brede over Jordens ugodelige Indbyggere og den Almægtiges Hensigt med Hensyn til Syndefloden; han gav ham Instrukser, hvorledes han skulle bygge en Ark og samle den fuld af alle Slags Dyr. At Noah forkyndte Guds Ord til sine forbundte Samtidige vises af, hvad Petrus forklarer om Kristi Mission til Landeverdenen. Han siger, at Hrelseren prædikede til dem, som fordom vare gjenstridige under Guds Langmodighed i Noahs Dage og som Folge deraf maatte udholde Fængslets Savn i denne lange Periodes Mellemrum. (1 Pet. 3, 19, 20.) Der findes vel Ingen, som vil betvile Noahs goddommelige Kaldelse eller Retfærdigheden af den revende Straf, der overgik dem, som med Vilje forkastede hans Værdomme, thi hans Ord var Guds Ord til dem.

Saaledes forholdt det sig med Abraham, de Troendes Fader. Herren kaldte ham og gjorde en Bagt med ham for alle kommende Generationer af hans Sæd (1 Mos. 12 Kap.; Pearl of Great Price); Isra modtog den samme Udmarkelse (1 Mos. 26, 2—5); ligesaa Jakob, for hvem Herren viste sig, da han i Ørkenen hvilede sig med en Sten som Hovedpude. (1 Mos. 28, 10—15.) Guds Røst kom til Moses fra den brændende Tornebusk og kaldte og bestilkede ham at gaa til Egypten for at udfri det Folk, hvis høje Klager vare komne op for den Almægtigesrone. (2 Mos. 3, 2—10.) Aaron blev kaldet til at bistaa sin Broder i dette Arbejde (2 Mos. 4, 14—16. 27.); og senere hen blev Aaron og hans Sønner kaldte

ud af Israels Børns Midte formedelst guddommelig Besaling til at administrere i Præsteembedet. (2 Mos. 28, 1.) Da Moses saa, at hans Dage vare talte, bad han Herren om at bestille ham en Esterfølger i det hellige Embede, som han beklædte, og formedelst speciel Besaling blev Josua, Muns Søn, saaledes udkaaret dertil. (4 Mos. 27, 15—23.) Samuel, der blev en saa stor Profet i Israel, bemhyndiget til at indvie, besale og straffe Konger, til at anføre Krigshære og til at forrette som Guds Drakel for Folket, blev, medens han endnu var en Dreng, valgt og kaldet ved Herrens Røst. (1 Sam. 3, 4—14.) Og saa stor var den Kraft, der fulgte denne Kaldelse, at „al Israel fra Dan og indtil Beerhaba hændte, at Samuel var betroet til at være en Profet for Herren.“ (1 Sam. 3, 20.)

Tiden tillader ikke at omtale Navnene paa alle de store Mænd, som modtoge deres Magt og Mhndighed fra Gud, og hvis Historie beretter om den store Kunst, Gud udviser mod hans udvalgte Redskaber. Hvor stort var ikke det himmelske Syn, hvorved Esaias blev kaldet, og hvorved han modtog Undervisning angaaende sit profetiske Embedes Pligter (Ej. 1, 1. 2); ligeledes Jeremias, til hvem Herrens Ord kom i Josias' Dage (Jer. 1, 2. 10.); ligesaa Præsten Ezechiel, som første Gang modtog Alabenbaring, medens han var i Chaldæernes Land (Ezech. 1, 3.), og siden ved andre Lejligheder; samt Hoseas (Hos. 1, 1.) og alle de andre Profeter til Zacharias og Malachias. (Sach. 1, 1; Mal. 1, 1.)

Herrens Apostle blev i den Tid, da han virkede i Kjødet, kaldede gjenem hans egen Røst; og hvorvel han vandrede og talte, levede og døde som

et Menneske, kan dog Ingen betvile hans Fuldmagt, der saa tydelig blev haandhævet og bekræftet ved det store Forsoningsværk, som han fuldbragte gjennem Lidelse og Dødsangst, og ved Faderens hydende Erklæring, da Kristus blev døbt. Petrus og hans Broder Andreas bleve, medens de vare i Fjord med at faste deres Net ud i Havet, kaldede med denne Besaling: „Følger ester mig, saa vil jeg gjøre Eder til Menneske-Fiskere“ (Matt. 4, 19.), og straks derefter bleve Jakob og Johannes, Zebedæi Sønner, kaldede paa samme Maade. Og saaledes med alle de tolv udvalgte Apostle, som arbejdede med Mesteren i Embedets Tjeneste; til de Elleve, som forbleve trofaste, aabenbarede han sig efter sin Opstandelse, og han gav dem speciel Fuldmagt for Rigets Opbyggelse. (Matt. 28, 19. 20; Mark. 16, 5.) Kristus figer udtrykkeligen, at han havde valgt sine Apostle, og at han ordinerede dem til deres høje Kald. (Joh. 15, 16; 6, 70.) I den Periode, der fulgte umiddelbart efter Kristi jordiske Mission, blev Evangeliets Budbærere i ethvert Tilfælde kaldede og bestilkede gjennem en utvivlsom Mhndighed. Selv Saulus af Tarsus, senere hen Apostelen Paulus, som blev omvendt formedelst mærkværdige Tegn og underbare Tilstjendegivelser (Ap. Gj. 9 Kap.), maatte paa en formel Maade blive bemhyndiget til at forvalte i det Arbejde, som Herren onskede han skulle udføre, og vi lære, at medens Profeterne og Lærerne, som vare i Antiochia, bare forsamlede og fastede for Herren, talte den Helligaand til dem, sigende: „Udtager mig Barnabas og Saulus til den Gjerning, hvortil jeg har kaldet dem.“ (Ap. Gj. 13, 2.)

(Fortsættet.)

Den 15de August 1894.

Nogle Ord om Missionen.

Sidste Søndag, den 12te dennes, oprændt Solen over en Dag, som er mindeværdig for vores danske Hellige. Det var nemlig paa den Dag aftenat 44 Aar, siden de Første i Danmark annammede Evangeliet og lode sig døbe til deres Synders Forladelse og med guddommelig Myndighed indlemmedes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Daabshandlingen, som fandt Sted i København den 12te August 1850, forretedes af Apostelen Erastus Snow, og Antallet af dem, som lode sig døbe, udgjorde 15 Sjæle.

Bed en Konference, som afholdtes i Salt Lake City den 6te og 7de Oktober 1849, blevet Apostelen Erastus Snow, Eldsterne P. O. Hansen og John E. Forsgren udsendte for at prædike Evangeliet i de skandinaviske Lande. P. O. Hansen ankom til København den 12te Maj 1850; Erastus Snow, John E. Forsgren og George P. Dykes ankom dertil den 14de Juni samme Aar. Allerede 5 Dage efter Broder Forsgrens Ankomst, eller den 19de Juni, afgangtes han til Sverige. Han rejste til Gesle, hvor han prædikede Evangeliet for sine Slægtninge med det Resultat, at hans Broder allerede den 9de Juli 1850 lod sig døbe; nogle Dage derefter blev hans Søster tilsigemmed to andre Personer indlemmede i Kirken ved Daab, og den 6te August døbtes ikke mindre end 17 Personer, hvilke opholdt sig i Gesle paa Gjennemrejse til Amerika. Disse 21 Personer vare de Første, som antogte Evangeliet i de skandinaviske Lande. Myheden om dette Omvendelses-værk spredte sig med stor Hastighed og kom snart for Myndighedernes Øren, som uden Skaansel arresterede Broder Forsgren samt førte ham fængslet til Stockholm, hvorfra han landsforvistes til Amerika. Den 10de September førtes han ombord paa et amerikansk Skib, som var bestemt til at gaa til New York. Ved den amerikanske Ministers Hjælp blev det ham dog tilladt at stige i Land i Helsingør, hvorfra han efter vendte tilbage til sine Brødre i København. Den 14de August 1850 udførtes for første Gang i København Henders Paalæggelse for den Helligaands Gave. Ordinansen forrettedes i Broder Peter Beckstrøms Hus i Store Kongens Gade. Evangeliet vebblev at gaa fremad med hurtige Skridt trods al den Modstand, det mødte fra Præsternes og Myndighedernes Side. Allerede ved Årets Udgang var Medlemsantallet noget over 150, og et Aar efter var det steget til henimod 600 Personer. Ved Slutningen af 1893 havde 42,151 Personer annammet Evangeliet i de skandinaviske Lande, og ved samme Tidspunkt vare 21,941 Medlemmer af Kirken samt deres Børn, der forsøgede Antallet til 29,088, emigrerede til Zion.

En betydelig literær Virksomhed er i disse Aar blevet udøvet; flere Tuisinde Eksemplarer af Mormons Bog samt Lærdommens og Pagtens Bog tilligemed en Mængde andre større og mindre Bøger og Skrifter ere blevne udgivne og udspredte iblandt Folket, „Skandinaviens Stjerne,” hvis første Numer udkom den 1ste Oktober 1851 med 1,000 Eksemplarer, havde i Året 1865 en Udbredelse af 2,500 Eksemplarer. Den 1ste Januar 1877 begyndte »Nordstjärnan« at udgaa

i det svenske Sprog, og begge disse Tidskrifter udkomme nu med hver 1,000 Eksemplarer. „Ungdommens Raadgiver,” der hovedsagelig var egnet til de Unges Undervisning, begyndte at udkomme i 1880, men ophørte at udgaa ved Udgangen af 1887.

Et stort Antal Missionærer ere aarlig blevne udsendte fra Zion for at virke for Evangeliets Udbredelse i de forskellige skandinaviske Lande. Skjønt Antallet af dem, som annamme Evangeliet, i de senere Aar er mindre end tilsorn, møde dog Missionærerne stor Velvilje blandt Folket. Paa mange Steder ere store Førsamlingslokaler blevne aabnede, hvor vores Eldster have Lejlighed til at aflagge deres Bidnesbyrd angaaende Evangeliets evige Sandheder for fuldt Hus af opmærksomme Tilhørere, og vi haabe, at deres Virksamhed skal bære gode Frugter, og at Mange i de skandinaviske Lande endnu ville indse Nødvendigheden af at annamme Frelsens Budskab, slutte sig til de Helliges Samfund og bidrage til at forfremme Herrens Værk paa Jorden.

Konferencemøder.

Efteraars-Konferencemøderne afholdes:

I Kristiania	den 22de og 23de September
„ Stockholm	29de „ 30te
„ Göteborg	6te „ 7de Oktober
„ København	13de „ 14de "
„ Aalborg	20de „ 21de "
„ Aarhus	27de „ 28de "
„ Malmö	3die „ 4de November

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre fra Zion ankom til København via Glasgow den 6te August: Bengt M. Raysten fra Clarkston, Cache Co., og Niels A. Mørk fra Salt Lake City, Utah.

Vigeledes ankom den 13de ds. til København Eldste J. Ottesen fra Castle Dale, Emery Co., Utah. Hans Grinde er at opjøge sine Afdødes Slægtregistre. Vi bryde disse Brødre et hjerteligt Velkommen.

Afløsning.

Efter et hæderligt fuldbyrdet Arbejde løses følgende Brødre fra deres Virksamhed som Missionærer i Skandinavien med Tilladelser til at rejse hjem til Zion:

Eldste Peter Jensen løses fra at arbejde i Skåne Konference;

Eldste John W. Winterrose løses fra at arbejde i Göteborg Konference;

Eldste Erik Grierson løses fra at arbejde i Stockholm Konference.

Disse Brødre have udbist megen Nidkærhed i at sprede Evangeliet, og vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse til Zions fredelige Dale.

Beskikkelse.

Eldste Bengt M. Ravsten bestilles til at arbejde i Skåne Konference;

Eldste Niels A. Mørck bestilles til at arbejde i Kristiania Konference.

Begge under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Peter Sundwall,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Utah er optaget som Stat.

Utahs Befolkning har i Aarenes Løb gjort mange mislykkede Forsøg paa at faa Utah optaget som Stat i den amerikanske Union. De almindelige Fordomme, der have eksisteret mod Herrens Hellige, have imidlertid haft en saa stor Indvirkning saavel paa Nationens lovgivende Forsamling som paa Præsidenten, at disse Aar efter Aar har vægret sig ved at tilkjende Utahs Folk denne deres retfærdige Fordring. Men eftersom Folket i Amerika bedre har lært at kjende de Hellige, har deres Opinion angaaende disse forandret sig betydeligt, hvilket har haft til Folge, at de Forenede Staters Regierung for fort Tid siden saa sig foranlediget til at bifalde Utahfolks indstændige Fordringer ved at antage et Lovforslag, som berettiger Utah til at optages som en Stjerne paa det amerikanske Banner. Det vil med andre Ord sige, at Utah lovmæssigt optages som Stat i den amerikanske Union.

Bed denne Lov vinde de Hellige mange dyrebare Rettigheder; thi de Rettigheder, som Nationen tilkjender en Stat, ere saa store i Forhold til dem, der skænkes et Territorium, at en Sam-

menligning imellem dem knap kan gjøres. Naar en Stat nemlig har Ret til at styre sig selv — saa at sige uafhængig af Nationen —, saa regjeres et Territorium i Reglen direkte af Nationen.

Folket i et Territorium har ingen Ret til Selvstyrelse. Præsidenten for de forenede Stater udnevner dets Guvernør, Dommere og andre Embedsmænd i Forhold til Territoriets Størrelse, og saasnart disse Embedsmænd blive godkjendte af Kongressen, indtage de deres Embeder, enten det saa er mod eller med Beboernes Vilje.

Folket i en Stat derimod besidder Ret til at vælge alle sine egne Embedsmænd, og de forvalte ikke alene i deres egne Anliggender uafhængig af Kongressen, men deres Repræsentanter danne ligeledes en Del af Nationalregieringen, som forvalter hele Nationens Anliggender.

Folket i et Territorium har ikke Ret til at gjennemføre Noget i Regeringsanliggender uden Kongressens Samtykke. Kongressen kan tillige, naar somhelt den finder for godt, opnæve et Territoriums gjældende Love, stifte og stadfæste andre i deres Sted samt

forsørsage, at disse udføres, hvor meget end Territoriets Indbyggere sætte sig derimod.

En Stat har sin egen lovgivende Forsamling, der i Forening med Guvernøren stifter og stadfæster Statens Love, og saalænge disse Love ikke ere i Strid med de Forenede Staters Konstitution, har Kongressen ikke den ringeste Ret til at stride ind.

Folket i et Territorium kan hverken stemme for Præsident eller Vicepræsident. Disse Embedsmænd vælges udelukkende af Folket i Staterne, og naar man dertil lægger, at Kongressen uden Undtagelse bestaaer af Personer, som ere valgte af Staternes Befolning, finde vi, at det er Folket, der er bosat i Staterne, som med deres udvalgte Repræsentanter regjere Folket i Territorierne. Denne underordnede Stilling,

som Folket i et Territorium indtager overfor Folket i en Stat, virker yderst lammende paa et Territoriums Udvikling.

Vi kunne heraf se, at de Hellige ville vinde overordentlig store Fordele ved Utahs Optagelse som Stat; thi derigennem gives der dem Ret til at stiftre deres egne Love og Myndighed til selv at sætte dem i Udførelse. Vi ønske, at Utah maa vise sig værdig til dette store Privilegium, og at de som et udvalgt Folk i deres Fremtræden maa staa som et Lys saavel for de andre Stater som for hele den civiliserede Verden. Med et af uudtommelige Næringskilder velsignet Land til deres Raadighed ville de visseligen selv i timelig Henseende inden kort Tid maale sig med hvilken som helst Stat i Unionen.

Et Udsagn af stor Betydning.

Det har vælt megen Interesse blandt de Sidste Dages Hellige, hvad Præsident Wilford Woodruff ytrede til en stor Forsamling, der afholdtes i Brigham City Tabernakel Søndagen den 24de Juni. Han sagde, at Englene, som ere besvilkede og ordinerede til at fuldbyrde Guds Domme over Nationerne, alle rede ere udgaaede fra Himmelens Tempel og ere komne ned paa Jorden for at udføre deres Arbejde, hvilket fremdeles vil vedvare fra nu af og indtil Kristi Komme.

Dette er en Udtalelse, der vedrører hele Verden, skjønt for Nærværende meget Jaas ville tage Hensyn dertil, som ikke tilhøre denne Kirke, for hvilken Wilford Woodruff staar som Overhoved her paa Jorden. Ikke destomindre staar den ved Kraft i Ordets fulde

Mening. Hvis de, som betvivle, at denne Udtalelse er af himmelsk Inspiration, vilde gjøre sig Umage med at iagttae Fremtidens Begivenheder, da vilde de være i Stand til at bedomme, enten den er udsagt gennem profetisk eller blot menneskelig Kraft. Disse bekræftende Beviser ville komme i Egenstab af de forsværdelige ødelæggende Kræfter. De ere blevne forudsagte af hellige Mand, som vare faldede og besvilkede af Gud, i baade de gamle og de nyere Tider; i Særdeleshed af Profeten Joseph Smith, Lederen for denne de sidste Dages Husholdning, og af hans Samtidige i Forbindelse med ham, samt af dem, som have overlevet ham og ere hans Eftertrædere.

Disse ødelæggende Kræfter bestaa af to forskellige Klasser: Naturrevolu-

tioner, samt Oprør og Forvirring blandt Menneskene. Til de første høre Jord-
fløjelv, Cycloner, Hvirvelvinde, Orkaner,
Ødelæggelser paa Land, Hav og Floder,
Havet, der vil stige over sine Bredder,
oversvømme store Landstrækninger og
tilintetgjøre enhver levende Ting, uhørte
Hagelstorme, der til sidst vilde antage en
Styrke og Størrelse og vise sig i den
uvejtede Værstid og forårssage uberegne-
lig Skade paa Jordens Usgrode, nye
og ulægelige Sygdomme, der ville op-
komme og Blager og Straffedomme, der
ville formindse Folkemængden paa store
Strækninger af Jordens Overslade.
Tordenens bedøvende Røst vil lade sig
høre og forstrække Folket, medens Ly-
ildens blændende Straaler ville strejse
om med en forhen ukjendt Styrke.

Der vil blive stor Forvirring iblandt
Nationerne. De kronede Hoveder ville
fløjle og Thronerne vælle. Der vil
blive indbyrdes Uenigheder, og den ene
Klasse vil rejsé sig mod den anden;
hemmelige Foreninger, sammenknættede
ved Eder og Forpligtelser, skulle eksistere.
Disse ville arbejde for at omstyrte
Samsundets Orden, og det mest
grundstædte Samsunds Kræster ville
udtømmes ved Forsøg paa at holde
dem i Abe. Fremragende Mænds Liv
i de politiske og selskabelige Samsunds-
fredse ville være i Fare formedest den

overhaandtagende Demoralisation i social
Henseende. Det ene Folk skal rejse sig
mod det andet og Rige mod Rige;
Krigs, der nu ere i deres Begyndelse,
ville antage forsærdelige Dimensioner
og oversvømme Nationerne med Blod,
og paa Grund af den uomtvistede
Æjendsgjerning, at Mennesket ikke kan
styre sig selv foruden den Almægtiges
Bistand, „skal Frygt betage alle Folk.“

Omsider skulle de umiddelbare fore-
løbige Tegn paa Herrens Tilkommenlse
vise sig, som ere forudsagte af Pro-
pheterne — Solen vil blive fordunklet,
Maanen vil se ud, som om den var
dyppet i Blod og Stjernerne ville til-
syneladende falde fra deres Sted i
Himmelrummet, medens Jorden vil
rave, som om den blev ryftet fra dens
Centrum til dens Overslade af en over-
naturlig Magt.

Vi ere nu i Begyndelsen af disse
de Sidste Dages store Begivenheder,
hvilket tyder paa, at dette er den be-
tydningsfuldeste Tid i hele Verdens
Historie. Den Stilling, hvori de be-
finde sig, som have Krav paa Guds
Beskyttelse, beskrives af Frelseren i føl-
gende Ord: „Og det skal ske, at den, der
frygter mig, skal forvente Herrens den
store Dag og Tegnene paa Menneskens
Sons Tilkommenlse.“ — (Deseret News.)

Var Joseph Smith en Profet?

af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 334.)

At Frelseren og hans Apostle maatte
lide Forfølgelse og til sidst Marthyrdøden,
viser tydeligt, at de heller ikke besad
nogen synlig Mærkelighed, der vilde
gjøre dem kjendelige blandt deres Sam-
tidige som Herrens Ejendere, men der-
imod snarere at de manglede baade

legemlige og aandelige Fortrin efter
Datidens Synsmaade. Frelseren led
paa Korset den forsmædeligste Død,
der efter Romernes Love kun blev
fuldbyrdet paa de værste og laveste
Forbrydere. Af Apostlene led kun Paulus
den af Romerne mere hæderlig

anseste Dødsmaade, at blive halshugget med Sværdet, fordi han var romerst Borger af Fødsel, men han kunde ikke overthye sine Dommere og Forfølgere om, at han var Guds Sendebud, falset ved Abenbaring og bemhndiget til at forhylde for alle Folk Evangeliet om Frelse ved den af Romere og Jøder forhadte Jesus af Nazareth. Kun saa vilde tro hans Vidnesbyrd om Shynet paa Vejen til Damaskus eller de andre Apostles Vidnesbyrd om Jesu Opstandelse og Himmelstift. Kun saa vare Øjenvidner til dette, og sjælt kraftige Gjerninger i mange Tilfælde ledsgede Evangeliets Forkydelse, saa vare de dog ikke nok til at overthye Massen af Folket, thi Paulus siger selv, at Jesu Kristi Evangelium var „Grækerne en Daarlighed og Jøderne en Forargelse.“

Profeten Esaias, som levede mange hundrede Aar før Kristi Fødsel, forudsagde i saa Ord Jesu Liv, Mission, Udsende og Modtagelse her i Kjødet. (Se Esaias 53 Kapitel.)

„Hvo troede det, vi have hørt? og for hvem er Herrens Arm aabenbaret? thi han skjod frem som en Kvist for hans Ansigt og som et Rødstud af tor Ford; han havde ingen Skiffelse eller Herlighed; og vi saa ham, men der var ikke Anseelse, at vi kunde saa Lyst til ham. Han var foragtet og ikke regnet iblandt Mænd, en Mand fuld af Pine og forsøgt i Shydom; og som En, for hvem man skjuler Ansigtet, foragtet, og vi agtede ham for Intet.“ (Se hele Kapitlet.)

Hvor træffende er ikke denne profetiske Skildring af vor Frelser yttret af Guds Profet, saa længe for det stede, men hvorledes kunne vi tænke os Muligheden af, at Esaias kunde støtte Beviserne for sin Profetis Sandhed paa den Tid, han talede og skrev det? Intet Under, at Jøderne forfulgte og

dræbte ham og alle de andre Profeter, og som talte imod Folkets Ugudelighed paa en Tid, da det modnedes for det babyloniske Fangenskab, og profeterede om deres Efterkommeres endnu større Ugudelighed, naar den lovede Messias — Israels Haab — skulde komme til Verden og blive miskjendt og myrdet af sit eget Folk. Profeterne sagde til Folket: „Saa siger Herren,“ men hvorledes kunde de bevise det? Det tog som oftest mange Aar, inden deres Profetier gik i Opfyldelse, og da vare baade de og deres Samtidige ikke mere i denne Verden. Kun de, som troede Profeternes Vidnesbyrd, medens de levede, havde Gavn af deres Ord, men de Andre blev som Vanter og Gjenstridige skyldige for Gud, selv om de vilde undskyde sig med, at de ikke kunde tro.

Vi have intet striftligt Vidnesbyrd om, at enten Esaias, Jeremias, Ezechiel, Daniel eller nogen af de mindre Profeter gjorde Mirakler, som kunde bevise, at de vare kaledede af Gud, eller at de vare i Stand til at støtte materielle Beviser for deres Erklæring, at Gud havde aabenbaret dem Noget angaaende Fremtiden. De virkede efter samme Princip, som Frelseren og hans Disciple senere gjorde, idet de nemlig forhndte Herrens Ord til Folket, og hvo, som vilde tro, blev frelst, og hvo, som ikke vilde tro, blev fordonet. Mark. 16, 16. Der var tilsyneladende aldrig Noget hos disse Mænd i deres ydre Udsende, som kunde overthye deres Medmennesker om at de vare Guds Profeter. Hvorfør da forlange det i vor Tid?

Man har ofte gjort Indvendinger mod, at Profeter henhøre under den kristne Kirkes Embedsmænd, og paa staet, at de ophørte med Evangeliets Indførelse i Jesu og hans Apostles Dage, men dette er en stor Fejltagelse; thi selv det Ny Testamente bevidner

det Modsatte. Frelseren siger selv: „Derfor, se, jeg sender til Eder Profeter og Vise og Skriftfloge.“ (Matt. 23, 34.) Paulus bevidner det Samme: „Og han bestillede Nogle til Apostle, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere.“ (Ef. 4, 11.) „Men Aanden Abenbarelse gives hver til det, som er nyttigt; thi En gives Bisdom-Tale formedelst Aanden; en Aanden Kundskabs-Tale ved den samme Aand; en Aanden Tro ved den samme Aand; en Aanden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Aanden Kraft til Undergjerninger; en Aanden profetisk Gave.“ (1 Kor. 12, 7—10.) „Higer efter Kjærligheden, træter efter de aandelige Gaver, men mest at I maatte profetere.“ (1 Kor. 14, 1.) Af kristne Profeter finde vi Barnabas og Simon, med Tilnavn Niger og Phycius den Chrenæer, og Manaen. (Ap. Gj. 13, 1.) Agabus (Ap. Gj. 21, 10—11.), Paulus, Peter og Johannes have ogsaa efterladt sig profetiske Skrifter af stor Betydning, hvorfra nogle forlængst ere opfylde, medens andre endnu, efter to Tusinde Aars Forløb, er uopfylde, og dog trivler ingen Bibelstroende paa deres Paalidelighed. Vor Frelser var selv den største af alle Profeter, og hans Aand var det, som inspirerede alle andre sande Profeter; thi Bidnesbyrdet om Jesus er Profetiens Aand. (Aab. 19, 10.) Den gav de Hellige, baade Mænd og Kvinder, forskellige Gaver og deriblandt Profetiens Gave, som gjorde dem til Profeter og Profetinder i den apostoliske Kirke, og dersom alle saadanne Profeters Udtalelser vare nedstrevne og bevarede indtil vores Dage, saa vilde vor Bibel have indeholdt meget mere af Guds Ord til Menneskenes Nutte, end den nu gjør; „thi Aanden Abenbarelse gives hver til det, som er nyttigt.“

Sådant meget mere kunde anføres af Skrifterne som Støtte og Bevis for det foregaaende Emne, saa anse vi det dog tilstrækligt for enhver Fordoms fri Tænker, og følgelig overslødigt at fremføre flere Beviser for, at Guds Tjenere, Profeterne, ikke i deres ydre Udspring eller Levevis vare særlig forstjellige fra deres Medmennesker eller havde noget Særfjende eller andre Midler, hvorved de kunde kjendes at være virkelige Profeter i Stedet for at være Spaamænd, hvorfra der vare mange i de Dage, og vi kunde endog anføre Beviser for, at de bekjæftigede sig med Jordelivets almindelige Hverdagssynder paa samme Tid, som de vare i deres profetiske Tjeneste, og ikke blot vare Theologer som Nutidens Gejstlige. Naar de ikke gjorde det, var det sædvanligvis paa Grund af Forfølgelse, eller naar de vare paa Rejsser. Man finder ingen Hentydninger til, at de havde fast Ansættelse eller fast Løn.

Dersom Bibelens profetiske Skrifter, som vi nu have dem, var Alt, hvad disse Mænd talede og skrev, saa var deres Værk ikke af stor Betydning, i Betragtning af den ringe Tid eller Anstrængelse, der vilde behøves for at udføre det. En slittig Skribent kunde udføre det i en Uge, thi læg vel Mærke til, at „aldrig er nogen Profet fremsørt af menneskelig Billie, men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Helligaand.“ De vare derfor paa en vis Maade kun Kopister, idet de nedstrev, hvad den Hellig Aand dikterede dem. Omsangen af deres efterladte Skrifter, fraseet Indholdet, vilde derfor heller ikke gjøre synnerlig Indtryk af, at de vare andre Mennesker særlig overlegne i Aandsgaver og derved ogsaa anerkjendte som Guds Profeter. Men der er god Grund til at tro, at meget af deres Tale og Skrift aldrig

er nææt langt ud over deres egen Tidsalder. Bibelen indeholder derfor ikke alt Guds Ord, som er talet til Menneskene. Vi finde adskillige hellige Bøger omtalte i Bibelen, som ikke findes der nu, og flere af de største Profeter blandt Israel have ikke efterladt sig et Ord i vor Bibel, uden for saa vidt de ere omtalte i historisk Form af andre Skribenter. Frelseren regner Abel blandt Profeterne, Enok ansøres som Profet af Apostlen Judas Tadæus. Noah har ingen Skrifter efterladt sig i vor Bibel, ejheller Abraham, Isak og Jakob, som profeterede angaaende deres Efterkommere helt ned til de sidste Dage. Josef var en stor Profet, hvis Profetier angaaende Hungersnøden gik bogstavelig i Opførsel, saavel som hans Udsagn om sine Medfangers Skæbne, men Bibelen indeholder intet Skrift fra ham selv. Moses var en stor Profet og Aaron ogsaa, men vi have aldeles intet fra Sidstnævnte, og der er Twivl om, at Moses selv skrev de Bøger, som ere kaldte efter ham. Vi kunde haaledes blive ved at ansøre navngivne Profeter, som ikke have noget Skrift i vor Bibel og dog ere almindelig anerkjendte af Nutidens Bibeltroende for at have været Herrrens udvalgte Ejener, som i flere Tilsælte hørte Guds Røst, men dog kun yderst sjeldent Bidners Nærvoerelse. Af sidstnævnte Slags var undtagelsesvis Abraham,

som ful Forjættelsen om sin Sød i sin Hustrus, Sarahs Nærvoerelse; men ingen af dem har efterladt sig noget Bidnesbhærd derom i vor Bibel.

Samuel, Elias, Elisa saavel som Johannes den Døber vare store Profeter, ja Sidstnævnte endog af Frelseren havet over dem Alle, men vi have ikke et Ord af deres inspirerede Taler eller Profetier direkte i vor Bibel, og det Samme kan der siges om Frelseren selv, thi hvad vi have er kun gjengivet os af Andre, og en af disse, Apostelen Johannes, siger selv, „men der er og mange andre Ting, som Jesus har gjort, hvilke, dersom de skulle skrives stukkevis, mener jeg, at ikke end Verden selv kunde rumme de Bøger, som skulle strives,” (Joh. 21, 25.)

Naar man nu anser det rigtigt at anerkjende visse Mænd som Profeter, fordi de levede i længstforsvundne Tider, Mænd, hvis Personlighed, Levemaade og almindelige Karakter vi slet ikke ere i Stand til at have noget klart Begreb om nu, og hvis Skrifter, hvor jaadanne ere tilstede, kun lidt bidrage til at hæve dem op over Massen af deres Samtidige, saa burde det endnu mere være tilstrækkeligt til at vække Interesse for og fæste Tillid og Tro til Mænd i vor egen Tidsalder, naar de samme og mange langt sterkere Grunde ere tilstede.

(Fortsættes.)

-
- Tankesprog. Tre Ting at elße: Mod, Mildhed og Sandhedstjærlighed.
 — Tre Ting at hæde: Grumhed, Stolthed og Utaknemmelighed.
 — Tre Ting at bede om: Tro, Fred og et rent Hjerte.
 — Tre Ting at sky: Ladhed, Bagtalelse og letsindig Spøg.
 — Tre Ting at beherske: Sindet, Tunget og Vandelen.
 — Tre Ting at tænke paa: Livet, Døden og Evigheden.
-

Missionærens Aftenstemning.

I Taushed henad Landevejen gaar
Den Bionsældste grublende og tænker,
Og mange Ting i Sindet for ham staar,
Mens Solen rodmende i Vest sig sørker,
Naar Aft'nens Skygger strække sig saa lange
Hen over Heden og de skjonne Vange.

Han ser tilbage paa den svundne Dag
Og hæver Blíkket op mod Hilmens Bue,
Tilsreds i Sind, at han er til Guds Sag
Indviet ved Fuldmagt og Vandens Due;
Naturens Pragt i fulde Maal han nyder,
Og Herrens Godhed stor hans Hjerte frøyder.

Dog bliver Foden undertiden træt,
Og Legemet er mat af Dagens Bligter,
Men „Herrens Byrde“ bæres altid let,
Naar Vandens staar ham bi og ej ham svigter;
Fornhet Kraft til forsat Strid han henter
Af Nattens Fred og No, der paa ham venter.

I Vandens indestuttertes i hans Favn
De kjære Smaa, hans Hustru, Slægt og Venner,
Hvem han forlod i Bions trygge Havn,
I Tanken han dem altid ser og hænder.
Og altid staar hans Hjerte varmt for Hjemmet,
Guds Rige og hver Sjæl deri indlemmet.

Johh A. Olsen.

Innehold.

Bore Troesartikler	337	Beskrivelse	346
Ned. Utm.		Utah er optaget som Stat	346
Nogle Ord om Missionen	344	Et Udsagn af stor Bethydning	347
Konferencemoder	345	Bar Joseph Smith en Profet? ..	348
Antkomst af Missionærer	345	Tankeprog	351
Afløsning	345	Missionærens Aftenstemning	352

København.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Etrykt hos J. C. Bording (B. Petersen).

1894.